

ΘΕΑΤΡΟΜΑΝΙΑ

Συγγραφέας :Σοφία Ρόκου

ΠΡΟΣΩΠΑ: Αστυνομικός-ΓΙΑΝΝΗΣ

Η γυναίκα του-ΝΙΤΣΑ

Η κόρη του και μαθήτριά1- ΑΤΖΕΛΙΑΝΑ

Η Διευθύντρια του Λυκείου- Αντιδήμαρχος- ΕΛΙΝΑ

Η καθηγήτρια των Αγγλικών- ANNA

Η καθηγήτρια των Καλλιτεχνικών- ΟΛΙΑ

Η καθηγήτρια των Μαθηματικών-ΜΑΡΘΑ

Βέρα (πετυχημένη ηθοποιός)-Αντιδήμαρχος

Μαθήτριά 2-ΙΟΛΗ

Δήμαρχος-ΑΝΤΡΕΑΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ-ΓΙΑΝΝΗΣ(Ανάμνηση) : Πόσο μου άρεσε το θέατρο. Μια φορά πήγα δηλαδή. Με το σχολείο, είδαμε τα ταξίδια του Γκιούλιβερ, με μια Υδρόγειο στη μέση της σκηνής που έδειχνε πού πήγαινε κάθε φορά ο πρωταγωνιστής, όχι σε πραγματικές χώρες, στις χώρες του παραμυθιού. Έλειπε τότε ο μπαμπάς για δουλειά και ξέκλεψε από τα ψώνια η μαμά και μου έδωσε για το εισιτήριο. Θα το θυμόμουν για πάντα εκείνο το θέατρο. Εκείνη την Υδρόγειο πάνω στη σκηνή να λάμπει σα φεγγάρι. Γι αυτό και τόλμησα να του ζητήσω να με αφήσει να πάω κι άλλη φορά. Θύμωσε πολύ. Ευτυχώς τη στιγμή που σηκωνόταν το χέρι του για να με χτυπήσει, εγώ άρχισα να ψηλώνω, να ψηλώνω και να πλαταίνω. Κάθε μου πόδι , πρώτα το ένα κι έπειτα το άλλο, το αριστερό πρώτα της καρδιάς, το δεξί της εξυπνάδας μετά, έγινε ενάμιση μέτρο, θα

έφτανε και τα δύο αργότερα. Την ίδια στιγμή το κεφάλι μου μεγάλωνε και έφτιαχνε μια μεγάλη Υδρογείο πάνω στους ώμους μου, τα μάτια μου οι ωκεανοί, το στόμα μου τα βουνά. Κι οι χώρες σε διαφορετικά χρώματα η κάθε μια να δείχνουν τα σύνορα τους πάνω στο κεφάλι μου. Οι ώμοι μου αριστερά και δεξιά της Υδρογείου τη στήριζαν και τα χέρια μου έπιασαν με δύναμη τα χέρια του στον αέρα. Στηρίχτηκα με πείσμα και στις δυο πατούσες, ολόκληρες τις πατούσες, έκαμψα λίγο τα γόνατα, κράτησα την ανάσα και έστειλα το δεξί μου χέρι με αστραπιαία δύναμη να πέσει πάνω στο πρόσωπο του. Τον είδα να ματώνει και ευχαριστήθηκα. Τον κοίταζα καθώς παραπατούσε και έκανε να κρατηθεί από τα κάγκελα του κρεβατιού πίσω του αλλά εγώ ήμουν πιο γρήγορος, κι ας ήμουν μόνο δέκα χρονών, πρόφτασα με μια κλωτσιά αυτή τη φορά να τον πετάξω για καλά κάτω. Αμέσως μετά άρχισα να τον κλωτσάω συνέχεια στα πλευρά και στο στήθος, ασταμάτητα, ώσπου στο τέλος πήδηξα πάνω του και άρχισα να χοροπηδάω στην κοιλιά του και με τα δύο μου πόδια μέχρι που κουράστηκα.

Όταν βγήκα από το δωμάτιο είχα τα χάλια μου. Γι αυτό με γέννησε ο πατέρας μου για να μου φωνάζει και να μου ρίχνει μπάτσους γροθιές και κλωτσές. Κάθε φορά που του φέρνω αντιρρήσεις ...δεν έχει τι να πει. Στην Υδρογείο είχαν ξεθωριάσει τα όρια, κοκκίνισαν τα ποτάμια κι οι ωκεανοί της και πρήστηκαν τα βουνά της. Αλλά εντάξει θα ήμουν, ξεκίνησα για το σχολείο. Άλλωστε δεν ήταν πρώτη φορά. Συμβαίνουν αυτά στις οικογένειες, το έχω ακούσει χίλιες φορές στα δέκα χρόνια της ζωής μου.

ΦΩΤΑ

Εσωτερικό μικροαστικού σπιτιού. Ζευγάρι ο αστυνομικός και η γυναίκα του. Παρούσα η κόρη του, Ατζελιάνα. Αυτή βρίσκεται στο βάθος της σκηνής και ακούει με τα ακουστικά της μουσική. Φαίνεται σα να μην παρακολουθεί την όλη συζήτηση.

ΓΥΝ.-ΝΙΤΣΑ : Να αρνηθείς, δεν είναι δουλειά αυτή για σένα, τι στο καλό θα κάνεις στο σχολείο. Είναι και το σχολείο του παιδιού. Ρεζίλι θα το κάνεις το παιδί, θα ντρέπεται να πάει στο σχολείο. Δε θα του μιλάει κανείς, θα νομίζουν ότι είναι ο χαφιάς του σχολείου.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Τι λες μωρέ δεν υπάρχουν πια αυτά, πού τα θυμήθηκες; Μας αγαπάει τώρα ο κόσμος νιώθει ασφάλεια όταν μας βλέπει, με την εγκληματικότητα που υπάρχει ίσα ίσα που θα νιώθει ασφάλεια το παιδί. Θα είναι η πιο δυνατή εκεί μέσα, ποιος θα τολμάει να της κολλήσει, ο πατέρας της θα την προστατεύει. Είναι σου λέω καλή θέση και άνετη, θα είμαι αραχτός. Μια χαρά ιδέα είναι που σκέφτηκε να το κάνει αυτό η κυβέρνηση. Σε κάθε σχολείο ένας αστυνόμος θα φέρει το νόμο και την νομιμότητα. Να μάθουν τι σημαίνει νομιμότητα. Εγώ το έμαθα αυτό καλά με τον άγριο τρόπο. Από μικρά πρέπει να διδάσκονται αυτά όλα. Εγώ τα μαθαίνω στην κόρη μου, όμως οι άλλοι γονείς δεν είναι ικανοί να διαπαιδαγωγήσουν σωστά τα παιδιά τους.

ΝΙΤΣΑ : Εγώ λέω να κάτσεις στα αυγά σου, πώς θα πάει αυτό μια και είναι καινούριο μέτρο, δεν το ξέρεις. Κι αν, αν λέω αποτύχει και βρεθείς κάθε μέρα να τα βάζεις με παιδιά και φίλους του παιδιού σου; Ποτέ δεν ξέρεις τί θα γίνει. Αυτοί οι μοντερνισμοί μας φάγανε, ότι της καπνίσει της κάθε κυβέρνησης και μεις την πληρώνουμε μετά. Αντί οι εκπαιδευτικοί να επιβάλλουν την τάξη στα σχολεία να θέλουν και μπάτσους, δηλαδή αστυνομικούς θέλω να πω, να κάνουν τη δική τους τη δουλειά. Δε φτάνει που κάθονται τρεις μήνες κάθε χρόνο και παίρνουν τον μισθό τους, αραχτοί στις παραλίες. Άχρηστοι παιδί μου χαραμοφάηδες, τι κάνουν κι όταν δουλεύουν, λένε πέντεπραματάκια εκεί στα πιτσιρίκια και κάτι τρέχει στα γύφτικα. Έτσι να περνάει η ώρα μέχρι να χτυπήσει κουδούνι. Λίγοι είναι σωστοί. Τόσα χρόνια στα σχολεία το παιδί μας είναι ζήτημα αν συνάντησε δυο τρεις της προκοπής. Βέβαια θα μου πεις τι να κάνουν κι αυτοί εμείς ένα έχουμε και δεν τα βγάζουμε πέρα. Όχι να χεις καμιά τριανταριά σε μια τάξη!

ΓΙΑΝΝΗΣ: Όχου με τη γκρίνια σου! Θα δω τι θα κάνω, θα το σκεφτώ, θα πάω δοκιμαστικά και βλέπουμε. Κουράστηκα να τρέχω και στους δρόμους και να τα βάζω με της κάθε καρυδιάς καρύδι. Θα γλυτώσω και από τους γύφτους. Πα παπα δεν έχω χειρότερο από τους Ρομά, δεν τους αντέχω, κι άντε να τα βγάλεις πέρα μαζί τους. Πόσο χειρότερα μπορεί να είναι με τους έφηβους. Παιδιά είναι σαν την Ατζελιάνα μας, τι θα κάνουν πια, φόνο; Κανένα σκασιαρχείο, καμιά πλάκα μέσα στην τάξη, πόσο κουραστικό μπορεί να είναι;

ΦΩΤΑ

Στο σχολείο. Η καθηγήτρια των Αγγλικών μαζί με την καθηγήτρια των Καλλιτεχνικών μπαίνουν στο γραφείο της διευθύντριας. Η διευθύντρια μιλάει στο τηλέφωνο, εκείνες περιμένουν να τελειώσει.

ΔΙΕΥ-ΕΛΙΝΑ:(στο τηλέφωνο) Πώς είπατε; Θεατρική ομάδα; Ναι, αυτό μας έλειπε εδώ μέσα, μια θεατρική ομάδα. Τι λέτε κυρία μου, εδώ συμβαίνουν σημεία και τέρατα. Ναι-ναι θέατρο είμαστε κι εμείς, αλλά θέατρο παραλόγου. Ή καλύτερα τσίρκο. Μας λες και τσίρκο. Καταλαβαίνω πού το πάτε αλλά δεν νομίζω ότι θα βγει κάτι έτσι. Τι θα κάνετε δηλαδή ακριβώς; Ανταλλαγή ρόλων; Οι καθηγητές θα έχουν τους ρόλους των μαθητών; Α και μετά θα συνεχίσετε σε θεατρικές ομάδες με τους μαθητές; Τρελά μου ακούγονται όλα αυτά. Βέβαια και αυτό που ζω εδώ μέσα δεν απέχει από την τρέλα. Στην Ιταλία πέτυχε; Εδώ δεν είμαστε Ιταλία να το ξέρετε. Από ιταλική μαφία βέβαια έχουμε, έχουμε δε λέω. Όχι καλά, δεν εννοώ φυσικά τους μαθητές μας. Να δοκιμάσουμε; Καλά-καλά θα δω να το σκεφτώ, ναι -ναι σας αφήνω τώρα περάστε από δω αργότερα να τα πούμε. Εγώ αγαπώ την τέχνη και τους καλλιτέχνες αλλά βλέπετε πνίγομαι έχω να ετοιμάσω τα χαρτιά για τα στατιστικά στοιχεία.

ΚΑΘ Κ-ΟΛΙΑ: Αφήστε καλέ τα στατιστικά, έχω να σας πω κάτι πολύ σημαντικό, εδώ συμβαίνουν τέρατα και σημεία.

ΕΛΙΝΑ: Σε τι ποσοστό, πόσο τοις εκατό τέρατα και πόσο τοις εκατό σημεία; Αυτό αφορά το Υπουργείο, οι στατιστικές, στατιστικές για το πόσα αγόρια έχουμε, πόσα κορίτσια, πόσα έμφυλα παιδιά πόσες περιπτώσεις μη συμπερίληψης, πόσα περιστατικά βίας, σε τι ποσοστό ανά χρόνο, ανά μήνα ανά βδομάδα ανά μέρα...

ΟΛΙΑ: Κυρία Διευθύντρια είστε καλά, εδώ σας μιλάω για αυτοτραυματισμούς, ομαδικούς αυτοτραυματισμούς, καταλαβαίνετε; Όλα άρχισαν από τον Αναγνωστόπουλο, πήρε ένα μικρό σουγιάδακι που το κουβαλούσε στην τσάντα του και άρχισε να χαράζει τον αριστερό καρπό του. Μετά το έδωσε στον Καρτάλη δίπλα του κι άρχισε κι αυτός να χαράσσεται. Χέρι με χέρι άρχισαν όλα μαζί να χαράζονται.

ΕΛΙΝΑ: Μάλιστα θα το δούμε το θέμα, πρέπει ίσως να συνεργαστούμε με κάποιον ειδικό, έναν ψυχολόγο, μια κοινωνική λειτουργό. Σε ποιο ποσοστό θα λέγατε ότι επηρεάστηκαν τα παιδιά για να μεταβιβάσω το αίτημα προς τα πάνω, τι να ζητήσουμε από τους ανωτέρους μας, τι θα προτείνατε; Χρειαζόμαστε σίγουρα βοήθεια. Ένα κονδύλι για την αντιμετώπιση του φαινομένου. Θα μας το ενέκριναν άραγε; Ποιος θα αναλάβει τα χαρτιά για την έγκριση του κονδυλίου; Εγώ να ξέρετε πνίγομαι, αδυνατώ να ασχοληθώ και με οικονομικά ζητήματα.

ΟΛΙΑ: Μα φυσικά να μας εγκρίνουν ένα κονδύλιο για σουγιαδάκια προσωπικά και αποστειρωμένα. Σε ειδική συσκευασία ίσως και σε ειδικές συνθήκες αποστείρωσης. Στην εποχή των ιών και των βακτηρίων αυτό αποτελεί βασική ανάγκη για τους μαζικούς χώρους. Θα κολλήσουν τίποτα με αυτή την τακτική τα παιδιά και θα μας κολλήσουν και μας στο τέλος. Ερχόμαστε εδώ να κάνουμε τη δουλειά μας και κινδυνεύουμε, το καταλαβαίνετε κινδυνεύει η υγεία μας με τα αγριόπαιδα που έχουμε μπλέξει.

ΑΝΝΑ- ΚΑΘ. Α : Κάτι πρέπει να γίνει όμως επιτέλους, δεν πάει άλλο κυρία Διευθύντρια, δεν πάει άλλο, κι εμένα μου έσκασαν πάλι το λάστιχο. Δηλαδή σε λίγο δε θα μπορούμε να κάνουμε το μάθημά μας εδώ μέσα, θα φοβόμαστε και για τη σωματική μας ακεραιότητα. Απαιτώ να βρεθούν οι ένοχοι και να τιμωρηθούν παραδειγματικά. Να τους διώξουμε επιτέλους να καθαρίσουμε από τα βρωμόπαιδα, συγγνώμη για την έκφραση, άμα πια.

ΕΛΙΝΑ: Ηρεμήστε, ηρεμήστε κυρίες μου. Μην μου πάθετε και τίποτα. Θα τα βρούμε, σιγά σιγά , θα το αναλάβω προσωπικά, θα κάνω το καλύτερο για όλους, για το σχολείο και για σας.

ΑΝΝΑ : Το ξέρω το καλύτερο για όλους κα διευθύντρια, το έχω ξανακούσει αλλά προκοπή δεν είδαμε. Τους χαιδεύετε και γι αυτό μας έχουν καβαλήσει, δεν πάει άλλο όμως θα αναφέρω στο σύλλογο πια την περίπτωση ας αναλάβουν όλοι οι συνάδελφοι να κάνουν κάτι. Εσείς με τα αντιαιταρχικά σας, οι ανώτεροι μας με τα στατιστικά τους, το διαλύσατε το σχολείο. Δε λέω δουλεύετε και ενδιαφέρεστε αλλά δεν έχετε λύσεις. Εδώ χρειάζονται λύσεις. Αλλά μέχρι εδώ. Τι τους έφταιξε το καημένο το αυτοκινητάκι μου;

Αποχωρεί μαζί με τη συναδελφό της.

ΕΛΙΝΑ : Ε ρε μπελάδες πάλι, άντε πάλι ανακρίσεις και τιμωρίες και συνάδελφοι να ουρλιάζουν στις συνελεύσεις, τα χειρότερα μου.

Κτύπημα στην πόρτα.

ΕΛΙΝΑ :Εμπρός!

ΑΤΖΕΛΙΑΝΑ- ΜΑΘΗΤΡΙΑ1: Μπορώ να μπω. Να σας μιλήσω για κάτι ήθελα.

ΕΛΙΝΑ : Πως-πως, πέρασε παιδί μου. Έχεις πάρει άδεια από τον καθηγητή της ώρας έτσι;

ΑΤΖΕΛΙΑΝΑ Ναι-ναι, κανονικά.

ΕΛΙΝΑ: Σε ακούω, τι συμβαίνει;

ΑΤΖΕΛΙΑΝΑ: Εεεε έκανα κάτι κυρία. Δεν ήταν σωστό, καθόλου σωστό. Βέβαια δεν το έκανα κατά λάθος, το σχεδίαζα καιρό. Δηλαδή επίτηδες το έκανα, αλλά έκανα λάθος, αυτό θέλω να πω, επίτηδες αλλά λάθος. Έκανα ένα λάθος επίτηδες, καταλαβαίνετε. Ένα επίτηδες λάθος.

ΕΛΙΝΑ: Δεν καταλαβαίνω τίποτα παιδί μου. Μήπως εννοείς ότι κατά λάθος έκανες ένα λάθος;

ΑΤΖΕΛΙΑΝΑ : Όχι , δηλαδή ναι. Έκανα λάθος αλλά καλά έκανα γιατί το έκανα επίτηδες, οπότε δεν είναι ακριβώς κατά λάθος.

ΕΛΙΝΑ: Ε καλά παιδί μου αφού το παραδέχεσαι και το μετανιώνεις δεν είναι και τόσο λάθος.

ΑΤΖΕΛΙΑΝΑ : Όχι δεν το μετανιώνω, γιατί καλά έκανα αλλά δεν το έκανα σωστά , οπότε είναι λάθος, όχι που το έκανα αλλά που δεν το έκανα σωστά. Έπρεπε να κάνω σωστά το λάθος για να μην είναι λάθος. Καταλάβετε;

ΕΛΙΝΑ: Έπρεπε να κάνεις σωστά το λάθος;

ΑΤΖΕΛΙΑΝΑ: Όχι ακριβώς έπρεπε να κάνω το σωστό λάθος, ώστε να είναι σωστό.

ΕΛΙΝΑ: Ωραία -ωραία, έτσι όμως δε βγάζουμε άκρη . Θα μου πεις τι έκανες για να καταλάβω;

ΑΤΖΕΛΙΑΝΑ : Εεε δεν ξέρω αν είναι σωστό να σας πω το λάθος, ή λάθος να σας πω το σωστό.

ΕΛΙΝΑ: Κοίτα προτείνω να μου πεις και το λάθος και το σωστό και μετά τα ξεμπερδεύουμε ποιο είναι ποιο, εντάξει;

ΑΤΖΕΛΙΑΝΑ: Λοιπόν έσκασα τα λάστιχα της Αγγλικού. Αλλά κατά λάθος.

ΕΛΙΝΑ: Πως παιδί μου κατά λάθος αυτά δε γίνονται. Δε σκάνε τα λάστιχα ενός παρκαρισμένου αυτοκινήτου κατά λάθος.

ΑΤΖΕΛΙΑΝΑ : Δεν καταλάβατε έσκασα τα λάστιχα, που σωστά έκανα αλλά του λάθος αυτοκινήτου.

ΕΛΙΝΑ: Ααα όχι άλλα σωστά και λάθος. Έσκασες τα λάστιχα της κυρίας των Αγγλικών. Γιατί παιδί μου τί σου έκανε; Ότι και να έγινε αυτό που έκανες ήταν λάθος, και τώρα που το κατάλαβες πρέπει να το διορθώσουμε. Κορίτσι πράγμα να κάνεις τέτοιες ανοησίες.

ΑΤΖΕΛΙΑΝΑ: Τι θα πει κορίτσι και αγόρι κυρία, ισότητα δεν έχουμε, ισότητα στα λάθη...και στα σωστά.

ΕΛΙΝΑ: Ναι-ναι φυσικά, στα λάθη και στα σωστά. Μπράβο σου πάντως που το μετάνιωσες και έχεις τη λεβεντιά να το παραδεχτείς και να δεχτείς και τις συνέπειες. Γιατί φυσικά θα έχει και συνέπειες όλο αυτό, μην νομίζεις ότι δε θα τιμωρηθείς. Καταλαβαίνεις ότι αυτό που έκανες ήταν λάθος βέβαια. Και μάλιστα είσαι και η κόρη του μπάτσου μας, ...εεε θέλω να πω του αστυνομικού μας. Τι θα σκεφτεί ο μπαμπάς σου για όλο αυτό.(σιγομουρμουρίζει) ήθελα να 'ξερα πού ήταν αυτός όταν το σπλάχνο του την έκανε τη δουλειά. Λάθος κορίτσι μου, λάθος, μεγάλο λάθος.

ΑΤΖΕΛΙΑΝΑ: Ε βέβαια ήταν λάθος αφού εγώ ήθελα να σκάσω τα λάστιχα της Μαθηματικού.

ΦΩΤΑ

ΑΤΖΕΛΙΑΝΑ : Ακραίο έτσι; Ο γέρος μου παθαίνει τσότσο κάθε φορά που του λέω για το σχολείο και τους φίλους μου. Ούτε μια πλάκα δεν μπορεί

να καταλάβει. Τον πλάκωνε ο πατέρας του λέει όταν ήταν μικρός αλλά τον έκανε άνθρωπο. Τότε όταν σε πλακώνανε σε κάνανε άνθρωπο, τώρα μας λένε όχι βία και τέτοια. Ακραίο λέμε. Και τις πλάκες μας βία τις λένε και αρχίζει το ψαλτήρι και μπλα-μπλα. Κατεβάσαμε τα παντελόνια του αλλουνού, ε και, σιγά το πράμα. Βαριόμαστε ρε γαμώτο, τι να γίνει. Καθιστοί όλη μέρα, ούτε ίντερνετ ούτε τίποτα μες την τάξη, βαριόμαστε, μιλάμε ντελούλου. Κι εγώ πρέπει να είμαι και η καλύτερη απ όλους, η φυτούκλα, η κόρη του μπάτσου. Ε όχι βέβαια, μου μπαίνει στη μύτη η Μαθηματικού, όλοι δεν την χωνεύουμε αλλά εγώ θα της την κάνω. Έχει τα μούτρα τα τσιταρισμένα, τα ντυσίματα τα πρώτα, μάρκες όλα και μας κουνιέται. Ένα σουγιαδάκι και θα δει πώς θα φύγει από το σχολείο. Είχε ένα σουγιά ο Αναγνωστόπουλος του Γ1. Είναι κι ωραίο γκομενάκι αυτός. Ε μου τον δάνεισε βέβαια.

ΦΩΤΑ

Στο ίδιο γραφείο. Η Διευθύντρια με δύο καθηγήτριες την καθηγήτρια των Αγγλικών και των Μαθηματικών.

ΕΛΙΝΑ : Θα ήθελα να σας ενημερώσω για ένα θέμα που σας αφορά και τις δύο. Θα ήθελα να επιστρατεύσετε τη διακριτικότητα και την παιδαγωγική σας υπευθυνότητα για να αντιμετωπιστεί το θέμα όσο γίνεται καλύτερα, χωρίς να διαταραχθεί η σχολική κοινότητα και το κλίμα συνεργασίας και ηρεμίας που έχουμε στο σχολείο μας.

ANNA ΜΑΡΘΑ-ΚΑΘ. Μ.(μαζί): Ποιο κλίμα λέει;

ANNA: Πάλι να κουκουλώσετε κανένα ατόπημα θέλετε και μας τα λέτε έτσι περίεργα. Τι κάνανε πάλι τα σκα...παιδα. Συγγνώμη κιόλας για την έκφραση, αλλά αυτό είναι.

ΜΑΡΘΑ: Ναι καλά καλά να τελειώνουμε παρακαλώ έχω κλείσει μασάζ στο Κολωνάκι και με την κίνηση που έχει άντε να βρω να παρκάρω στην Πατριάρχου Ιωακείμ το Λάντ Ρόβερ. Έλεγα να πάρω άδεια για σήμερα, αλλά βόλευε να περάσω από δω πριν το μασάζ, ήταν ο δρόμος μου. Τι συμβαίνει λοιπόν που μπορεί να με αφορά;

ΕΛΙΝΑ: Ναι θα εξηγηθώ αμέσως μη χάσετε το... μασάζ σας. Λοιπόν μια μαθήτριά μας μου εξομολογήθηκε ότι έσκασε τα λάστιχα της κυρίας των Αγγλικών κατά λάθος όμως...

ANNA : Τι είναι αυτά που λέτε, γίνονται κατά λα...

ΕΛΙΝΑ : Ααα δε θα αρχίσουμε τα λάθος και επίτηδες και σωστό πάλι, αφήστε με να τελειώσω. Πριν εκραγείτε σας λέω ότι την προέτρεψα να σας ζητήσει συγγνώμη και να αποκαταστήσει τη ζημιά με δικά της έξοδα. Αλλά...

ANNA : Δεν είναι αρκετό, έτσι που κάνετε θα μας καβαλήσουν, με τσίγκινα σώβρακα θα κυκλοφορούμε σε λίγο εδώ μέσα. Θα το βάλω στο σύλλογο, θα ζητήσω αυστηρή τιμωρία. Ποια είναι αυτή μου λέτε σας παρακαλώ να δει τι θα γίνει από δω και πέρα. Ορίστε μας γίνανε και τα κορίτσια τώρα τρομοκράτες, αν είναι δυνατόν είχαμε τ αγόρια. Τώρα έχουμε και τις τσουλίτσες... Συγγνώμη για την έκφραση. Να καταλάβουν ποιο είναι το σωστό και ποιο το λάθος.

ΜΑΡΘΑ: Συγγνώμη εμένα τι με θέλετε τώρα μου λέτε, αφού το θέμα το λύσατε μόνος σας χωρίς να μας απασχολήσετε εμάς, τι συζητάμε, ξέρετε έχω στήσει την...

ΕΛΙΝΑ: Μια στιγμή, μια στιγμή παρακαλώ, αφήστε με να μιλήσω επιτέλους. Θέλω να σας πω και τη συνέχεια. Δεν ήθελε τελικά να σκάσει τα δικά σας λάστιχα κυρία μου. (Στην καθηγήτρια των Μαθηματικών). Ήθελε να σκάσει τα δικά σας. Για το βαθμό που της βάλατε στο τεστ των Μαθηματικών, την αδικήσατε λέει.

ΜΑΡΘΑ: Τι έκανε λέει, θέλετε να πείτε ότι θεώρησε ότι αυτό το καημένο παλιό αυτοκινητάκι ήτανε δικό μου!!! Ε όχι αυτό παραπάει, για ποια με πέρασε, επειδή έρχομαι σ αυτό το σχολείο μέχρι να κανονίσει το υπουργείο την άδεια μου, δε σημαίνει ότι οδηγώ και γκολφάκι, έλεος, αυτό με θίγει , θίγει το κύρος μου. Να τιμωρηθεί η μαθήτριά, να τιμωρηθεί αυστηρά είναι ένοχη δολοφονίας χαρακτήρος.

ΑΠΟΧΩΡΕΙ ΕΞΑΛΛΗ.

ANNA: Τώρα αυτή κάτι ταπεινωτικό είπε για μένα και το αυτοκινητάκι μου. Εμ κυρά μου εγώ δεν πήρα τον πολιτικό μηχανικό που πλούτισε με τις μίζες επί Πασόκ. Εγώ είμαι από τα θύματα της εισβολής στην Κύπρο και πήρα τη θέση στο δημόσιο. Με ένα βρακί ήρθα από την Κύπρο, συγγνώμη κιόλας. Αλλά για τη μαθήτριά έχει δίκιο, να τιμωρηθεί και μάλιστα παραδειγματικά.

ΑΠΟΧΩΡΕΙ ΕΞΑΛΛΗ

ΕΛΙΝΑ :Να τιμωρηθεί, μάλιστα. Πόσες τιμωρίες πια τη μέρα. Τιμωρίες τιμωρίες δεν είμαστε σχολείο πια, η κόλαση του Δάντη είμαστε. Κάτι άλλο, κάτι άλλο πρέπει να γίνει.

ΚΤΥΠΗΜΑ ΣΤΗΝ ΠΟΡΤΑ

ΒΕΡΑ: Μπορώ να περάσω;

ΕΛΙΝΑ: Περάστε. Ωωωω εσείς κα Βέρα Χανδρινού, τι τιμή για το γραφείο μου. Έχω δει όλα σας τα έργα είστε καταπληκτική δε χάνω παράσταση σας, λατρεύω την ερμηνεία σας. Στον Γυάλινο Κόσμο, τι καταπληκτική Αμάντα υπήρξατε, τι Μπλάνς Ντυπούα. Όχι ότι δε διαπρέψατε και στον κινηματογράφο, αλλά όσο να πεις άλλο το θέατρο, το θέατρο είναι ενέργεια, είναι ζωντάνια, είναι περιέουσα ομορφιά, είναι...Αλλά αλήθεια πώς και μας κάνατε την τιμή;

ΒΕΡΑ: Μα είχαμε ραντεβού. Εσείς μου είπατε να περάσω από δω να τα πούμε από κοντά, αν σας το επέτρεπαν βέβαια τα στατιστικά σας. Αλήθεια τα τελειώσατε, ή να έρθω αργότερα;

ΕΛΙΝΑ: Τι λέτε τώρα; Με εσάςμίλαγα πριν στο τηλέφωνο; Ανόητη που ήμουν και δεν ήθελα να σας δεχτώ αμέσως; Να με συγχωρείτε, εδώ μέσα καμιά φορά χάνω τον εαυτό μου. Και να σας εξομολογηθώ κάτι;

ΒΕΡΑ: Μη μου πείτε ότι θέλατε να γίνετε κι εσείς ηθοποιός, όταν ήσασταν παιδί. Στηνόσασταν μπροστά στον καθρέφτη και παίρνατε πόζες που είχατε δει στον κινηματογράφο, φορώντας τα τακούνια και τα φορέματα της μαμάς σας. Και μετά στον ύπνο σας ονειρευόσασταν πως παίζατε στο θέατρο με τα φώτα πάνω σας και ο κόσμος από κάτω σας χειροκροτούσε κι εσείς στέλνατε τα φιλιά σας στο κοινό σας . Και τα καμαρίνια γέμιζαν με λουλούδια και σοκολατάκια και θαυμαστές και προτάσεις γάμου.

ΕΛΙΝΑ: Δεν θα το περιέγραφα καλύτερα, λες και ήσασταν μέσα στα όνειρα μου.

ΒΕΡΑ: Στα δικά σας και της μισής Ελλάδας αγαπητή μου. Μόνο που το θέατρο εκτός από όλα αυτά που είπατε είναι και κάτι άλλο. Είναι ή μάλλον μπορεί να είναι και φάρμακο.

ΕΛΙΝΑ: Φάρμακο; Τι εννοείτε ακριβώς.

ΒΕΡΑ: Μετά από τα τόσα χρόνια στο επάγγελμα, τώρα πια που βρέθηκα σε μια...ώριμη, όχι μεγάλη το τονίζω, ώριμη ηλικία, κατάλαβα πως το θέατρο πρέπει να βγει από τα θέατρα. Να ξεχυθεί στους δρόμους στις πολυκατοικίες, στα πάρκα, στις αυλές, στα χωριά, στις πόλεις, στα δάση(όσο υπάρχουν ακόμη), παντού τέλος πάντων.

ΕΛΙΝΑ: (ΜΟΥΡΜΟΥΡΙΖΕΙ) Δε θα βρίσκει πια δουλειά.

ΒΕΡΑ: Και σας προφταίνω, αυτά τα λέω όχι γιατί δεν περνάει πια η μπογιά μου αλλά γιατί έχω αλλάξει, ο κόσμος μας έχει αλλάξει και μας καλεί, τον ακούτε; Μας καλεί να τον ακολουθήσουμε όχι στη μιζέρια και την κατάθλιψη αλλά στην τέχνη και στην ομορφιά. Ακούστε! (αφουγκράζεται)

ΕΛΙΝΑ: Ναι πώωως κάτι ακούω, δεν είμαι και σίγουρη αλλά Αυτό με την ομορφιά πολύ μου άρεσε. Και το άλλο με τη μιζέρια και την κατάθλιψη. Δεν ξέρω βέβαια, δεν κατάλαβα ακριβώς τι εννοείτε.

ΒΕΡΑ: Αφήστε με να σας δείξω.

ΦΩΤΑ

ΒΕΡΑ: Μια μέρα είμαι σίγουρη η επιστήμη θα το αποδείξει η ζωή όλων μας εξαρτάται πάνω από όλα από την οπτική γωνία που έχουμε αποφασίσει να τη δούμε. Αν καταφέρουμε να αλλάξουμε τον τρόπο που βλέπουμε ένα πρόβλημα, μόνο τότε μπορούμε να το λύσουμε. Αυτό ακριβώς είναι η δουλειά της τέχνης στη ζωή. Όχι δε θα μας λύσει τα θέματά μας η τέχνη θα μας κάνει να τα δούμε έτσι που να λύνονται. Λόγια θα πει κανείς. Λόγια που ήταν και η δουλειά της μάνας μου. Δικηγορίνα, πετυχημένη και άψογη. Άψογη σε όλα. Τέλεια καριέρα, τέλειο γάμο, τέλεια παιδιά, τα δύο, το τρίτο ήμουν εγώ. Κόλπος της ήρθε όταν άκουσε ότι θέλω να γίνω ηθοποιός. Παιδί μου πας καλά, το γραφείο μου τι θα απογίνει; Σε περιμένει να συνεχίσεις στα βήματά μου. Μάνα θα το στήσω, άστο να περιμένει. Εγώ θα κάνω άλλα πράγματα στη ζωή μου άλλα και πιο ζωντανά, πιο χαρούμενα, πιο ανοιχτά στον κόσμο. Τι έλεγα κι εγώ, ούτε ανοιχτά ούτε χαρούμενα ούτε εύκολα δεν ήταν. Ήταν όμως ζωντανά, ήταν έντονα, ήταν ανθρώπινα. Και σίγουρα ήταν ένας άλλος κόσμος. Μια υδρόγειος γεμάτη χρώματα, λίμνες, θάλασσες και βουνά και

ανηφόρες και κατηφόρες, άλλα πράγματα, όπως το είπα. Ο δικός μου γυάλινος κόσμος εύθραυστος και αδιάφανος πολλές φορές αλλά πάντα ικανός να με αποζημιώσει.

Και από δίπλα το όνειρο μου για έναν άλλο κόσμο πιο δίκαιο, πιο ανθρώπινο, πιο ευτυχισμένο για όλους. Γιατί το θέατρο είναι σχολείο, και μαθαίνει τους ανθρώπους τη ζωή και προμηνύει το μέλλον. Άρα το θέατρο στο σχολείο είναι δυο φορές σχολείο. Αγωνίζεται μαζί με τους ανθρώπους, καταγγέλλει, είναι όπλο κι αυτό στα μυαλά των θεατών, δε σκοτώνει, ζωντανεύει, δεν καταστρέφει, χτίζει. Ειδικά στις σκοτεινές εποχές.

ΦΩΤΑ

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑΣ ΕΧΕΙ ΜΕΤΑΤΡΑΠΕΙ ΣΕ ΣΚΗΝΙΚΟ ΣΑΛΟΝΙΟΥ ΟΠΟΥ ΚΑΝΟΥΝ ΠΡΟΒΑ ΔΥΟ ΜΑΘΗΤΡΙΕΣ. Η ΜΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΠΟΥ ΕΣΚΑΣΕ ΤΟ ΛΑΣΤΙΧΟ ΤΗΣ ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑΣ. ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ ΠΡΟΒΑΣ.

ΑΤΖΕΛΙΑΝΑ: Πρέπει να βιαστούμε μας παραχώρησε η κυρία το γραφείο της για λίγο. Μου είπε ότι έχει να φτιάξει τα στατιστικά αλλά δεν πειράζει θα τα καθυστερήσει λίγο. Αρκεί να είμαστε σύντομες.

Μ2-ΙΟΛΗ : Τι είπε ο γέρος σου, υπέγραψε την άδεια για τη συμμετοχή σου στο θέατρο;

ΑΤΖΕΛΙΑΝΑ: Σιγά μη την υπέγραφε, του εξήγησα ότι είναι άδεια για εντατική γυμναστική κι έτσι, δεν διάβασε τι λέει το χαρτί, μουρμούρισε κάτι σε στυλ, μαλακίες, σιγανά να μην το ακούσω, γιατί δεν πρέπει να βρίζουμε, και είπε τον γνωστό εξάψαλμο. Που αυτοί στα χρόνια τους δεν τολμούσαν να σηκώσουν τα μάτια να κοιτάξουν το δάσκαλο, που έτρωγαν ξύλο για το παραμικρό κι έτσι γίναν άνθρωποι. Ενώ εμείς... Πολύ

φοβερό το θεωρούν που έγιναν άνθρωποι μερικοί μερικοί. Εγώ και τα ζώα μια χαρά τα βρίσκω, όταν τα αφήνουν στην ησυχία τους οι άνθρωποι βέβαια.

ΜΠΑΙΝΕΙ Η ΒΕΡΑ

ΒΕΡΑ: Τέρμα το διάλειμμα, τα κεφάλια μέσα, έχουμε δουλειά, πολλή δουλειά. Πάμε από την αρχή. Μιλάει η Αμάντα.

ΑΤΖΕΛΙΑΝΑ(ως Αμάντα) : Στον κινηματογράφο! Κάθε βράδυ στον κινηματογράφο. Δεν το πιστεύω. Λάουρα! Λάουρα!

ΒΕΡΑ: Είναι έξαλλη έτσι; Η Αμάντα είναι έξαλλη με το γιο της που δραπετεύει πηγαίνοντας στο κινηματογράφο και δεν φροντίζει την αδελφή του για να την βγάλει από τον γυάλινο κόσμο της. Πάμε, μιλάει η Λάουρα

ΙΟΛΗ:(ως Λάουρα) Τι είναι μητέρα;

ΑΤΖΕΛΙΑΝΑ -ΑΜΑΝΤΑ: Άσε αυτά τα πιάτα και έλα εδώ. Έλα εδώ να ευχηθείς κάτι στο φεγγάρι. Κανείς δεν πρέπει να εγκαταλείπει την ελπίδα. Εγώ το έμαθα καλά αυτό στη ζωή μου γιατί πέρασα πολλές καταιγίδες αλλά μετά από κάθε μια από αυτές κάτι είχα διδαχτεί. Πάντα υπάρχει ένα φως. Και το φως αυτό λάμπει και στα πιο βαθιά σκοτάδια. Ακόμη κι όταν γύρω είναι όλα παγωμένα η άνοιξη θα έρθει. Έλα εδώ να ευχηθείς κάτι στο φεγγάρι!

ΙΟΛΗ ΛΑΟΥΡΑ: Φεγγάρι, φεγγάρι, ποιο φεγγάρι;

ΑΤΖΕΛΙΑΝΑ-ΑΜΑΝΤΑ: Είναι σαν μικρή ασημένια παντόφλα! Κοίταξε πάνω από τον αριστερό σου ώμο, Λάουρα κι ευχήσου κάτι. Τώρα τώρα αγάπη μου ευχήσου!

ΙΟΛΗ-ΛΑΟΥΡΑ: Τι να ευχηθώ μητέρα;

ΑΤΖΕΛΙΑΝΑ-ΑΜΑΝΤΑ: Ευτυχία , καλή τύχη!

ΒΕΡΑ: (διακόπτει)Να μάθουμε καλύτερα τα λόγια κορίτσια, μην τον σκοτώσουμε τον Τένεσου Ουίλιαμς. Αλλά καλά το πάτε! Η άλλη ομάδα πού

θα κάνει πρόβα σήμερα; Αριστοφάνη μου είπαν ότι θέλουν να δοκιμάσουν. Γιατί όχι, θα περάσω κι από κει να τους δω. Δεν σας προφταίνω πια, τόσες θεατρικές ομάδες σε ένα σχολείο, τόσα ταλεντάκια ούτε που τα φανταζόμουν.

ΙΟΛΗ: Να ρωτήσω κάτι κυρία Βέρα;

ΒΕΡΑ: Γι αυτό είμαι εδώ, ότι θες.

ΙΟΛΗ : Αυτή η Λάουρα είναι στην κοσμάρα της σωστά; Μια χαρά ευτυχισμένη είναι, γιατί επιμένουν να τη βγάλουν από τον κόσμο της; Τι έχει δηλαδή να της δώσει η πραγματικότητα έτσι φτωχή και Ντελούλου που είναι;

ΒΕΡΑ: Όλοι μας μικρή μου έχουμε τον κόσμο μας που μέσα του νιώθουμε άνετα και κρυβόμαστε από την κακία και τη βία του έξω κόσμου. Αλλά πρέπει να διατηρούμε την επικοινωνία μας και με τον πραγματικό κόσμο όσο κι αν αυτό συχνά μας πληγώνει και μας πονάει. Εδώ μπαίνει το θέατρο, ένας κόσμος δηλαδή που μπορούμε να είμαστε Ντελούλου πώς το πες, αλλά με ασφάλεια και χωρίς πραγματική βία.

ΑΤΖΕΛΙΑΝΑ: Ακραίο. Ένας δικός μας γυάλινος κόσμος δηλαδή. Να το κάνουμε και λίγο πιο διασκεδαστικό, όμως προτείνω. Να έρχεται για παράδειγμα ένας εξωγήινος υπερήρωας γυάλινος ή καλύτερα από γρανίτη και να αρπάζει τη Λάουρα να τη σηκώνει στα μπράτσα του και να φεύγουν μακριά για τον επόμενο πλανήτη. Να παίξει κι ο Αναγνωστοπούλος από το Γ1, ελάτε καλέ κυρία! Με ένα Λαντ Ρόβερ ιπτάμενο δίσκο ίσως.

ΙΟΛΗ: Σαν της Μαθηματικού, ώρε αμαξάρα, αυτά είναι! Βγαίνει και σε πύραυλο;

ΒΕΡΑ : Έχω μπόλικη δουλειά μαζί σας κορίτσια. Μπόλικη δουλειά.

ΑΤΖΕΛΙΑΝΑ: Πρέπει να συζητήσουμε και τα κοστούμια κυρία. Εγώ θέλω κάτι σεξουλιάρικο, θα ναι κι ο Αναγνωστόπουλος στους θεατές. Προχτές μου είπε: Τι γίνεται ρε μπρο, έμπλεξες με το θέατρο και παράτησες τις πλάκες; Δε σ αφήνει κι ο μπαμπάς σου; Αλλά τότε τον άκουσες εσύ τον

μπαμπά; Ή μου έγινες φύτουλας τώρα με το θέατρο; Θέλω να με δει και να πάθει την πλακάρα του. Τι στο καλό θέατρο κάνουμε;

ΦΩΤΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ: Δεν ξέρω πως θα το πω στη γυναίκα μου. Όχι ότι τη φοβάμαι. Την αγαπάω ρε γαμώτο δε θέλω να με θεωρεί άχρηστο. Μόνο τη μάνα μου αγάπησα περισσότερο απ αυτήν, την καλή μου τη μανούλα. Άντεχε εκείνον τον αγροίκο τον πατέρα μου. Να ήταν όλες οι γυναίκες σαν αυτήν. Έχουν αλλάξει τώρα είναι πιο δυναμικές, πιο επικίνδυνες πιο...αποτελεσματικές, πιο άξιες; Αλλά μου το έλεγε η γυναίκα μου να μην δεχτώ τη μετάθεση στο σχολείο. Μπάτσος σε σχολείο πού ακούστηκε, μου είχε πει. Όμως βόλευε το ωράριο κι όλα ήταν καλά. Άσε που θα ήταν κι εύκολο, σκέφτηκα, τι φοβερό θα μπορούσε να συμβεί σε ένα σχολείο; Πού να φανταστώ τι θα συνέβαινε τελικά.

Λοιπόν, απλά θα της τα πω. Θα της περιγράψω τι γίνεται εδώ και καιρό στο σχολείο και θα καταλάβει.

Πριν από δυο μήνες σε κάποιο διάλειμμα άρχισαν να πλακώνονται μεταξύ τους δυο πιτσιρικάδες, για τις ομάδες τους. Εκεί λοιπόν που ήταν έτοιμοι να πιαστούν στα χέρια, είχαν μαζευτεί κι οι υπόλοιποι για να τους υποστηρίξουν δήθεν, ξαφνικά ένας μικρούλης από την πρώτη, φόρεσε ένα αστείο καπέλο με φτερά και άρχισε να παίζει ένα αστείο σκετσάκι που θα παίξουν τα μικρά για τα Χριστούγεννα. Τα παιδιά που είχαν μαζευτεί για να πλακωθούν άρχισαν να γελούν και να χειροκροτούν τον μικρό. Ε αυτό ήταν, αυτή ήταν η αρχή του τέλους. Για πρώτη φορά, δε με χρειάστηκαν να τους χωρίσω. Από τότε δε με ξαναχρειάστηκαν ποτέ.

Τι να πω, πρώτη φορά μου συμβαίνει αυτό το πράγμα, να νιώθω άχρηστος σε ένα μέρος. Ένας μπάτσος απενεργοποιημένος, αυτό είμαι. Κι όλα αυτά από τότε που, στην αρχή της σχολικής χρονιάς, η διευθύντρια του σχολείου έβαλε δυο ώρες υποχρεωτικές θεατρικό παιχνίδι κάθε μέρα

σε όλες τις τάξεις. Κατάλαβες δηλαδή ήρθαν οι θεατρίνοι στα σχολεία να μας κάνουν πέρα. Μεταξύ μας μια χαρά τη βγάζουν αυτοί παίζουν εκεί με τα παιδάκια κι όλα τέλεια. Αμ έτσι γίνομαι κι εγώ θεατρίνος, ηθοποιός με τα όλα του. Το χα σκεφτεί κάποια στιγμή αλλά σιγά μη με άφηνε ο πατέρας μου, τα πόδια θα μου 'κοβε. Και να που ήρθε η ώρα που θα ήμουν πιο χρήσιμος σαν ηθοποιός! Είναι σου λέει πιλοτικό πρόγραμμα. Εντολή κανενός κουλτουριάρη θα είναι που από καλαμαράς μου 'γινε υπουργός και νομίζει ότι τα ξέρει όλα. Φαντάσου λέει, να πετύχει το πιλοτικό στο δικό μας σχολείο και να γίνει νόμος του κράτους το υποχρεωτικό θέατρο. Κάθε πολυκατοικία και μια θεατρική ομάδα, λέει είναι ο στόχος. Μου τα 'πε εμένα ο κουμπάρος μου που δουλεύει στην ασφάλεια του Υπουργείου Εσωτερικών. Οι στατιστικές σου λέει δείχνουν πτώση της παραβατικότητας και της βίας όπου εφαρμόστηκε το πρόγραμμα. Οι στατιστικές, άλλο φρούτο κι αυτό! Κάποιοι Δήμοι λέει το εφαρμόζουν ήδη. Κι ο δικός μας πρώτος και καλύτερος. Αυτή η Χανδρινού εκλέχτηκε στο καινούριο Δημοτικό Συμβούλιο και επηρεάζει σου λέει πολύ κόσμο. Τι θα απογίνουμε εμείς τότε μου λες; Θα μείνουμε χωρίς δουλειά, άνεργοι κι άχρηστοι. Εκτός αν μας χρειάζονται να παίζουμε τους μπάτσους στα θεατρικά τους!

ΝΑ ΞΑΝΑΚΟΙΤΑΞΩ ΤΗ ΣΥΝΔΕΣΗ

ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ

ΦΩΤΑ

Δημοτικό συμβούλιο

Παντού τριγύρω δημοσιογράφοι που καταγράφουν ή φωτογράφοι που απαθανατίζουν το γεγονός.

ΔΗΜΑΡΧΟΣ-ΑΝΤΡΕΑΣ: Αρχίζει η συνεδρίαση. Το θέμα μας σήμερα είναι η πρότασή μου για κατάργηση της αστυνομίας στο Δήμο μας. Θα παρακαλούσα να ακούσετε για λίγο τους συνεργάτες μου να σας αναλύσουν πόσο ευνοϊκή θα ήταν μια τέτοια απόφαση. Ο λόγος στην κα

Διευθύντρια του Λυκείου μας που εκτελεί και χρέη Αντιδημάρχου πολιτιστικών. Θα είμαστε όλοι σύντομοι γιατί έχουμε και πρόβα στις θεατρικές μας ομάδες σε λίγο.

Διακοπή από τηλέφωνο που ακούγεται.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ- ΕΛΙΝΑ : (ΣΗΚΩΝΕΙ ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ)
Κύριε Κυκνίδη εσείς; Έτοιμα τα κοστούμια για τη λίμνη των κύκνων; Ωραία ωραία τέλεια και τα σκηνικά έμαθα τα τελείωσαν, ναι η δίπλα πολυκατοικία, ναι-ναι κλείνω και οι μουσικοί εντάξει. Φρόντισαν οι απέναντι, όλα έτοιμα. (στην Δημαρχίνα). Συγγνώμη αλλά έχουμε και χορευτικές παραστάσεις πια, καταλαβαίνετε...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Κυρία Αντιδήμαρχε τι έχετε να μας πείτε, έχουμε και τις πρόβες μας, ας μην καθυστερούμε.

ΔΙΕΥΘ.-Αντιδήμαρχος των πολιτιστικών- ΕΛΙΝΑ: Έχετε ήδη μπροστά σας την έκθεση του οικονομικού μας συμβούλου που καταλήγει ότι θα ωφεληθούμε σαφώς οικονομικά από την κατάργηση της αστυνομίας και θα μπορέσουμε να οργανώσουμε επιτέλους εκείνα τα φεστιβάλ καλλιτεχνικής δημιουργίας που τόσο πολύ επιθυμούμε. Επίσης έχετε την έκθεση του γυμναστή μας που προτείνει να μετατρέψουμε τις φυλακές σε αθλητικό πάρκο. Περισσότερα θα σας εξηγήσει η κα Οργανωτική Αντιδήμαρχος. Κυρία Αντιδημαρχίνα έχετε το λόγο.

ΒΕΡΑ-ΑΝΤΙΔΗΜΑΡΧΟΣ Ευχαριστώ. Θέλω να αρχίσω την εισήγησή μου θυμίζοντας σας τι έχουμε πετύχει μέχρι τώρα στη Μικρή μας πόλη, όχι του Ουάιλντερ, τη δική μας λέω. Το όλο πρότζεκτ ξεκίνησε πριν από πέντε χρόνια στα σχολεία και είναι απόλυτα πετυχημένο. Μετά τη δημοτική παρέμβαση που υιοθέτησε το πρόγραμμα, καταλήξαμε στη λειτουργία θεατρικών ομάδων σε κάθε πολυκατοικία και την διοργάνωση θεατρικών παραστάσεων από τους κατοίκους της πόλης κάθε τρίμηνο. Από τότε παρατηρήθηκε αρχικά μείωση και στη συνέχεια εξάλειψη της εγκληματικότητας. Στην αρχή, τον πρώτο χρόνο, είχαμε σημαντική μείωση , σε ποσοστό 60% και στη συνέχεια σιγά σιγά επήλθε η πλήρης εξάλειψη. Οι αστυνομικοί μας σήμερα το μόνο που κάνουν είναι να περνούν απέναντι τις γριούλες στα φανάρια και να γράφουν ή να παίζουν σε θεατρικά έργα βασισμένα στο παλιό αστυνομικό δελτίο της πόλης.

Δε λέω, σημαντικά και τα δύο αυτά αλλά νομίζω ότι ήρθε η ώρα να τους αξιοποιήσουμε αλλιώς, για παράδειγμα να τους απασχολήσουμε στην καθαριότητα ή στα προγράμματα ανακύκλωσης στα οποία όπως και στα οικολογικά η πόλη μας αριστεύει. Επίσης θα μπορούσαν ίσως να διδάσκουν οδική συμπεριφορά στα σχολεία μας, αν και την διδάσκουν τέλεια οι θεατρικοί εμπυχωτές που έχουμε προσλάβει. Για να συνοψίσω, αν σκεφτείτε ότι τα τελευταία τρία χρόνια δεν έχει γίνει καμία εγκληματική πράξη, οι φυλακές μας είναι άδειες, εκτός από τις μέρες που τις χρησιμοποιούμε σαν θέατρα, κανένα πρόστιμο δεν έχει επιβληθεί, ούτε καν για διατάραξη της κοινής ησυχίας, δεν καταλαβαίνω γιατί δεν μπορούμε να προχωρήσουμε στην κατάργηση των σωμάτων ασφαλείας και φυσικά των σωφρονιστικών ιδρυμάτων.

ΓΙΑΝΝΗΣ: (πετάγεται πάνω έξαλλος). Θεέ μου τι ακούνε τα αυτιά μου, μπορώ να έχω το λόγο;

ΑΝΤΡΕΑΣ: Κύριε αρχηγέ της αστυνομίας φυσικά, σας ακούμε. Και επι τη ευκαιρία, δε σας βλέπω στη θεατρική ομάδα της πολυκατοικίας μας. Ανεβάζουμε Αγκάθα Κρίστι, θα μας είστε πολύτιμος. Μας λείπετε να ξέρετε.

ΓΙΑΝΝΗΣ: (τον κοιτάζει και κουνάει το κεφάλι με ύφος τι λέει ο τρελός). Η τάξη και ο έλεγχος της πόλης κινδυνεύει, αν διαλυθούν τα σώματα ασφαλείας. Ποιος μας λέει ότι ο φόβος που υπάρχει σήμερα για τη φυλάκιση και την τιμωρία δεν είναι αυτός που κάνει τους πολίτες μας νομοταγείς; Φυσικά και μας χρειάζεστε και απορώ πώς σκεφτήκατε τέτοιο αδιανόητο σχέδιο, είναι ανήκουστο, σκανδαλώδες, επικίνδυνο, είναι είναι...(κάθεται εξουθενωμένος, έτοιμος να εκραγεί ή να πάθει καρδιακή προσβολή). Ακούς εκεί δεν έχει γίνει κανένας φόνος και τι θα πει αυτό, μπορεί να γίνει αύριο, ποια η θέση μας τότε μου λέτε; Μια κλοπή, ένα παραστράτημα, ποιος θα επέμβει, ποιος θα προστατεύσει την πόλη;

ΑΝΤΡΕΑΣ : Ε μα ησυχάστε θα μας πάθετε τίποτα. Μπορεί να έχουμε ένα θαυμάσιο νοσηλευτικό σύστημα, αλλά δεν είναι ανάγκη να βρεθείτε στο νοσοκομείο στα καλά καθούμενα. Αν και έτσι θα έχετε την ευκαιρία να συμμετέχετε στον Κατά φαντασίαν ασθενή του Μολιέρου, αυτό

ετοιμάζουν αυτό το τρίμηνο στο νοσοκομείο της πόλης, έχω δει τις πρόβες τους, πάνε πολύ καλά.

ΓΙΑΝΝΗΣ : Αποχωρώ δεν αντέχω άλλες αηδίες, θα με βρείτε μπροστά σας, όχι ψηφίζω όχι.

ΕΣΩΤ. ΟΙ ΔΥΟ ΠΑΛΙΕΣ ΜΑΘΗΤΡΙΕΣ ΚΑΝΟΥΝ ΠΡΟΒΑ ΣΕ ΜΙΑ ΣΚΗΝΗ ΣΤΟ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟ. Η ΣΚΗΝΗ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΙΚΑ ΤΟΥ Β. ΡΩΤΑ ΕΚΔ. 1978 ΣΕΛ.79-83. ΠΑΡΟΥΣΑ Η ΒΕΡΑ.

Δε θέλω αντιρρήσεις πριν διαβάστε το κείμενο που προτείνω. Μπορεί να είναι παλιό αλλά παραμένει επίκαιρο.

ΑΝΖΕΛΙΑΝΑ: Μα τι κουλό τώρα, να ανεβάσουμε Καραγκιόζη; Και να τον παίξω εγώ; Μωρά είμαστε; Και καμπούρα όχι πείτε μου πού θα βρω καμπούρα.

ΙΟΛΗ : Κι εγώ να έχω μουστάκι και μαγκούρα; Και θα μας βλέπουν και οι φίλοι μας;

ΑΤΖΕΛΙΑΝΑ: Ερε κράξιμο που έχουμε να φάμε!

ΒΕΡΑ: Πάμε στην ανάγνωση και θα μου πείτε μετά. Από το σημείο που λέει: Ο Σαρλός έρχεται.

ΑΤΖΕΛΙΑΝΑ-ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: (διαβάζει) Ο Σαρλός έρχεται.

ΙΟΛΗ-ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ: Ποιος ζουρλός έρχιτι,α;

Α-Κ: Ο Σαρλός, μπάρμπα.

Ι-Μ: Δε μας έφτανε ένας ζουρλός εσύ; Μας έρχιτι κι άλλους;

Α-Κ : Αχ μπάρμπα η ίσκα σου αργεί να πάρει φωτιά. Αυτός που έρχεται λέγεται Σαρλός, αγγλιστί στην καθαρεύουσα Τσέρλυ Τσίμπλην. Νιώθεις;

Ι-Μ: Τι ζουρλός τι τσίρλας τσίμπλας μ'λες ιμένα α; Δε σου είπα να μην ξύεσι στ' μαγκούρα του τσουπάνου α; Ξουμουλουήσου!

A-K: “ Στάσου μη βαράς μπάρμπα, χρονιάρα μέρα θα σου ξηγήσω. Αυτός ο Σαρλός είναι ένας μεγάλος καλλιτέχνης, να πούμε ο Καραγκιόζης της Αμέρικας, αχ δε νιώθεις από τέχνη μπάρμπα, άσε με να σου ειπώ και να ειδείς πρώτα. Αυτός είναι κοσμοξακουσμένος και πλούσιος ε, Αμέρικα γλέπεις! Το λοιπόν τούγραψα εγώ τι ωραία που περνάμε εμείς εδώ τώρα που τόχουμε λαμπρη εδώ τώρα, κάθε μέρα μπαμ μπουμ κι επιτάφιο θρήνο και πάνω χέρι κάτω χέρι.” Τι λέει εδώ κυρία, τι εννοεί, τι κουλά είναι αυτά;

ΒΕΡΑ: Κορίτσι μου μιλάει για τον εμφύλιο κι όλη τη μετεμφυλιακή Ελλάδα και το κλίμα αυταρχισμού και αστυνόμησης της εποχής εκείνης.

Η τέχνη κυνηγήθηκε φυσικά από την εξουσία της εποχής. Συνεχίστε την ανάγνωση θα δείτε πώς παρουσιάζεται η ...φάση.(φτου με παρασύρατε).

A-K: “ Πήρε λοιπόν ως φαίνεται το γράμμα μου και μου απαντάει με τον τηλέγραφο πως έρχεται κιάλας ο ίδιος αυτομούτσουνος η αφεντομουτσουνάρα του. Γλήγορα μπάρμπα να ετοιμαστούμε να τον υποδεχτούμε, τι καθόμαστε; Αυτός θα ήρθε με ένα καράβι γιομάτο πράματα, τι ένα καράβι λέω, καραβιές θα μας φέρνει ρούχα και φαγώσιμα. Θα ντυθούμε στα χρυσά και θα τρώμε και θα πίνουμε τζάμπα. Μεταξωτή φουστανέλλα με σαράντα μάνες και εξήντα λόξες. Όξω φτώχεια! Στο καλό γουργούρισμα το άντερου και λόξυγκα του καταπιόνα. Στον αγύριστο να πάτε ξελιγωμάρες της καρδιάς και λυσίματα του αφαλού. Ουστ και γκρεμιστείτε λυγίσματα των γονάτων, προσκυνήματα και κολακομαγαροκαμώματα!” Εντάξει το τερμάτισε ο τύπος, αλλά γουστάρω!

ΒΕΡΑ: Είδατε λοιπόν; Πάμε πάρα κάτω. Μπαίνει ο αστυνόμος εδώ. Διάβασε Ιόλη.

ΙΟΛΗ: Βρε χαμάλαροι τι παράνομη συγκέντρωση κάνετε εδώ; ΑΛΤ! Όλοι τις ταυτότητες ψηλά!

A-K: Από δω ο Σαρλός !

I-A: Και τι θέλει ο χαμάλαρος;

A-K: Ήρθε να επισκεφτεί την Ελλάδα. Να θαυμάσει τον πολιτισμό της.

I-A: Ε μπρός πιάστε τους! Όλοι μέσα, μέσα χαμαλαρε!-

A-K : Τι κάνετε κύριε, τον Σαρλό πιάνετε;

I-A : Και το Σαρλό πιάνω και όλους τους χαμάλαρους. Βασιλικά διαταγή και τα σκυλιά δεμένα.

A-K : Μπα μπράβο σας! Αυτό μάλιστα. Κι έλεγα κι εγώ. Ποιον δεν έχουνε πιάσει, ποιον δεν έχουνε πιάσει. Τον Σαρλό κι εμένα δεν είχανε πιάσει. Τώρα χάσατε αφού πιάσατε και το γέλιο! Παλούκωμα και το γέλιο! Εμ θα σας βγει από το μάτι γιατί είναι σα να παλουκώνετε τον ήλιο! Ώρες είναι να αρχίσω κι εγώ να κλαίω στ' αλήθεια! Αμπά αμπα εμείς με το γέλιο θα πολεμάμε, γιατί λέει ένας λόγος, όσο το γέλιο δε χάθηκε τίποτα δε χάθηκε!

ΦΩΤΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ:(μιλάει στη γυναίκα του). Πρέπει σου λέω να γίνει οπωσδήποτε κάτι, αυτοί οι μουρλοί είναι έτοιμοι να καταργήσουν την αστυνομία, το καταλαβαίνεις; Τόσα χρόνια μπάτσος εγώ θέλεις να γίνω σκουπιδιάρης; Γι αυτό σου λέω, κάτι πρέπει να κάνουμε.

Αν.. λέω εγώ τώρα αν...οργανώναμε μια κλοπούλα; Όχι τίποτα σοβαρό, κάτι αναίμακτο αλλά εντυπωσιακό, να κλέψουμε το Δημαρχείο, ας πούμε. Πολύ θέλω να δω τα μούτρα της Δημαρχίνας σε αυτή την περίπτωση. Μας τάχει πρήξει με την τέλεια πόλη της και τη θεατρική της παιδεία. Εσύ θα μπεις, θα σε βοηθήσω εννοείται, αλλά εγώ θα είμαι κάπου να είναι σίγουρο το άλλοθι μου, γιατί σίγουρα θα με υποψιαστούν. Τώρα που το σκέφτομαι, θα είμαι με τη Δημαρχίνα την ίδια, θα χρησιμοποιήσω την ίδια για άλλοθι. Κι εσύ θα μπουκάρεις στο

Δημαρχείο, κανείς δε θα το φυλάει έτσι κι αλλιώς, το τέλειο σχέδιο. Λοιπόν πότε να το κανονίσουμε;

ΝΙΤΣΑ: Μπράβο, φοβερό θεατρικό θα γινόταν αυτό, τέλειο, πώς το σκέφτηκες;. Είδες τελικά, όσο ασχολείται κανείς με το θέατρο, τόσο γεννάει ιδέες. Λοιπόν θα το προτείνουμε στο 1^ο Αστυνομικό τμήμα να ανέβει στην επέτειο της κατάργησης της αστυνομίας του χρόνου. Θα αναφέρω ότι ήταν ιδέα δική σου, δε θα σου κλέψω τη δόξα, μην ανησυχείς. Αρχίζω κιόλας και το γράφω. Στην πρώτη σκηνή θα παρουσιάζεται το δημοτικό συμβούλιο και θα μιλάει η Δημαρχίνα. Το φαντάζομαι να αρχίζει κάπως έτσι: **Να μιλάει ο Δημαρχος:** Άρχεται η συνεδρίαση. Το θέμα μας σήμερα είναι η πρότασή μου για κατάργηση της αστυνομίας στην πόλη μας. Θα παρακαλούσα να ακούσετε για λίγο...

Αλήθεια τι θα 'λεγες να παίξεις τον αστυνομικό που αν και αχρηστεύτηκε σαν μπάτσος έκανε καριέρα στο θέατρο; Αχού και πώς μ'αρέσουν οι ηθοποιοί, άλλου είδους άντρες ρε παιδί μου. Φροντισμένοι, λυγεροί, γυμνάζονται να ξέρεις διαρκώς δεν αφήνονται με κοιλιές και ξύγκια. Πάντα ήταν το Όνειρό μου να πάω με ηθοποιό, άσχετα που δεν το τολμούσα. Να τον καμαρώνω στη σκηνή και να...ερεθίζομαι, να τον θέλω σαν τρελή και να ξέρω πως μόνο εγώ θα τον απολαύσω μετά την παράσταση ότι είναι μόνο δικός μου. Κι ας τον λιμπίζονται όλες από κάτω, έτσι που τον βλέπουν λουσμένο στα φώτα και ντυμένο κομψά. Άλλος κόσμος παιδί μου ο κόσμος του θεάτρου, άλλο πράγμα. (τον πλησιάζει ερωτικά).

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ναι, δηλαδή πρέπει κανείς να προσαρμόζεται βέβαια, θέλω να πω, όπως έχουν έρθει τα πράγματα ίσως είναι κι αυτό μια λύση. Λίγο παλαβό το ακούω, αλλά λες; Θα ήμουν καλός σίγουρα. Μη νομίζεις αν μ'άφηνε εμένα ο πατέρας μου... αλλά πού εκείνες τις εποχές ούτε να τ ακούσουν οι γονείς για θέατρα και ηθοποιολικι. Και λίγη γυμναστική καλό θα μου 'κανε να κάψω λίγο λίπος. Και καλύτερα μπορώ να ντύνομαι. Μη νομίζεις κι αυτή η στολή του μπάτσου δεν κολακεύει και πολύ, θα μπορούσα να φοράω κάτι καλύτερο. Και το παιδί με άλλο μάτι θα με δει τώρα που της αρέσει κι αυτηνής το θέατρο. Αλλά, όχι στο ρόλο που μου λες. Αν τελικά μείνω σ'αυτήν την πόλη, ξέρω τι θέλω να παίξω, Αγκάθα Κρίστι θα παίξω εγώ, τίποτα λιγότερο.

ΤΕΛΟΣ

